

Palmzondag 25 maart 2018 - Vreugde en Passie

Lezing: Marcus 11 : 1 – 11 – Marcus 14: 1 – 10

Vandaag is het palmzondag, maar ook passiezondag. Een moeilijke zondag, palmpasen, een vrolijke intocht en het begin van de lijdensweek in één dienst - dat lijkt te wringen.

Vanouds waren er op Palmzondag twee diensten: de eerste met de palmtakjes, die de intocht van Jezus in Jeruzalem verbeeldt en daarna vindt een dienst bij het begin van de passie, het lijdensverhaal, plaats.

Wij vieren vandaag de beide diensten in één. Oorspronkelijk werden alle vier de lijdensgeschiedenissen in de Goede Week gelezen. Op Palmzondag was dat meestal de versie van Mattheus, vandaar Bach's Mattheüspassie vaak op deze dag te horen is. Omdat wij dit jaar vooral uit het evangelie van Marcus lezen horen wij vandaag gedeelten uit dit evangelie. Vreugde en lijden- zo dicht bij elkaar- maar maakt juist deze combinatie het hele verhaal over Jezus niet des te geloofwaardiger en herkenbaarder?

Het ene moment wordt Hij binnengehaald als de koning en toegejuicht, het volgende moment dreigt hij gevangen genomen te worden, zoals we het straks zullen zingen: "Heden hosanna, morgen kruisigt hem". Is dat dan zo wereldvreemd?

Want als je om je heen kijkt in de wereld zie je toch vaak dat wat vandaag wordt bezongen en toegejuicht, morgen achteloos terzijde wordt gelegd.

Wie vandaag met een positief bericht in de krant of op Face book wordt aangehaald, wordt morgen onderuit gehaald.

En ook in ons persoonlijk leven kunnen we ervaren dat succes en voorspoed snel kunnen omslaan. Het ene moment lacht het geluk je toe, het volgende moment valt datzelfde geluk als een kaartenhuis in elkaar.

Je gezondheid laat je in de steek, relaties wankelen, een mooie toekomst lijkt zo ver weg.

Jezus gaat zijn weg van vallen en opstaan en sluit zijn ogen daarbij niet voor de donkere kanten van het leven.

We zijn op weg naar Pasen. De veertigdagentijd is een tijd van voorbereiden en bezinnen, een soort pelgrimstocht - onderweg naar het feest van bevrijding, een nieuw begin.

Vandaag trekt Jezus Jeruzalem binnen en wordt als een koning binnengehaald.

In plaats van op een stoer en fier paard rijdt deze koning op een ezel.

Een koning op een ezel, zachtmoedig, betrouwbaar, een rechtvaardige in Gods ogen.

Een nieuwe tijd lijkt aan te breken. Een tijd waarin Gods koningschap zichtbaar wordt. Deze koning op zijn ezel trekt Jeruzalem binnen en gaat naar de tempel, de plaats waar Gods naam woont.

Ziet u het voor u? De kinderen en de volwassenen die uitgelaten zijn -die zingen en springen en die dansen en zwaaien met lappen en takken en die op grond legden. Iedereen doet mee, iedereen sluit zich aan bij de menigte die langs de kant van de weg staat, die vooruit loopt en die achteraan komt.

Het enthousiasme is aanstekelijk. Mensen doen mee, misschien wel zonder te weten om wat en om wie het gaat.

Jezus trekt Jeruzalem binnen; als een koning die de hoofdstad binnentrekt na een glorieuze overwinning. Jezus: wat een feest! Jezus: de bevrijder. Een bevrijder die op een ezel rijdt.

Het is een van de weinige episodes waarvan alle evangeliën melding maken. We mogen eruit afleiden dat dit verhaal een overtuigende betekenis heeft. De ezel is daarbij een symbool. De ezel is het rijdier van het gewone volk. Jezus maakt van dit gewone rijdier gebruik.

En Hij heeft ook geen wapenuitrusting nodig. De intocht van Jezus is helemaal geen koninklijke intocht.

De ezel waarop hij rijdt is maar geleend. Hij heeft geen kroon, geen zwaard, geen luisterrijk gevolg. Zijn pad is niet bedekt met kostbare tapijten. Er liggen vuile en bezwete kleren op de grond, de kleren van pelgrims.

Palmpasen: een dag met een dubbel gevoel.

Blijdschap en ernst wisselen elkaar af. Het is het begin van het einde. Het is wel palmzondag, maar het is ook passiezondag. Dat het zo anders kan verlopen dan deze vrolijke intocht doet verwachten.

Jezus komt Jeruzalem feestelijk binnen: gezegend die komt in de naam van de Heer. Als een uitgestotene zal Hij Jeruzalem verlaten. Hij draagt het kruis op zijn schouders. Jezus gaat de weg waarin Hij gelooft; de weg die Hij voor zich ziet als zijn bestemming.

In deze week zullen wij op verschillende momenten stilstaan bij de weg die Jezus is gegaan. We volgen de weg van Jezus met het kruis. Met name op Goede Vrijdag.

We zullen dan afbeeldingen van een kruisweg zien. Statie voor statie, beeld voor beeld volgen we Jezus in zijn gang met het kruis. Telkens stilstaand bij een moment uit het lijdensverhaal. Het is een weg van vernederd worden, van troost geven en steun krijgen, vallen en opstaan.

En in deze week willen we die weg van Jezus verbinden met die van mensen, van mensen die lijden onder onrecht, geweld, angst en verdriet.

En in deze week zien we onze eigen kwetsbaarheid onder ogen zien en volgen we de weg van Jezus, die weet heeft van onze kwetsbaarheid en steeds zijn onvoorwaardelijke liefde heeft getoond.

In 40 dagen zullen we de weg naar Pasen gaan. We zijn inmiddels al een heel eind gekomen op die weg. In de eerste eeuwen spraken christenen over hun geloof als over 'de weg.' Het geloof is een weg. Niet voor niets zei Jezus: Ik ben de weg, de waarheid en het leven.

Dat wil zeggen: je kunt van die waarheid alleen iets gaan begrijpen, je kunt van dat leven alleen iets vinden, als je een weg wilt gaan. Geloven kan betekenis en inhoud voor ons krijgen als we bereid zijn om aan die weg te beginnen, ons aan die weg toe te vertrouwen.

Geloven is een weg die we zelf moeten ontdekken en gaan, een ander kan die niet in jouw plaats gaan.

Maar het tegenovergestelde is ook waar.
Het is een weg die we niet alleen uit ons zelf hoeven te ontdekken en we zijn niet de eersten die deze weg gaan.
Iemand is deze weg voor ons uit gegaan, voor ons gegaan. Dat is wat wij als christenen geloven.

Wij geloven dat er over dit leven nog iets meer te zeggen is dan: een ieder moet zijn eigen weg maar vinden, een ieder moet zijn eigen weg maar gaan.

Wij geloven toch in een bepaalde weg en richting door dit leven.

Een weg waaraan Jezus ooit is begonnen en die Hij is blijven volgen.

Ook toen Hij gebroken en uitgeput was is Hij verdergegaan.

Ik denk dat de mensen langs de kant van de weg gedacht hebben: hier komt iemand met zijn volgelingen de stad binnentrekken. En ook al ziet het er niet uit als een militaire coup, wij doen met hem mee.

Maar Jezus vraagt niet de overgave om met Hem een militaire strijd in te gaan. Hij vraagt een veel moeilijkere overgave, een overgave om ons leven vorm te geven, om ons hart vorm te geven. Om ons leven te laten doordringen van Hem. Van zijn woorden, van zijn leven, van zijn onvoorwaardelijke liefde. Voor God, voor de mensen om ons heen, voor de wereld.

En wie het zoekt in deze levenswijze van onvoorwaardelijke liefde, die komt uiteindelijk uit aan de andere kant van de triomfantelijke intocht.

Die komt uit bij een gang naar het kruis, van geslagen worden, van lijden. En natuurlijk hopen we en bidden we dat ons zo'n gang naar het kruis bespaard zal blijven.

Maar we weten maar al te goed dat vreugde en lijden dicht bij elkaar liggen.

In deze week denken we na over hoe Jezus zijn weg volbracht. Het is een weg waar vreugde en verdriet veel dichter bij elkaar liggen dan wij ooit konden vermoeden.

Een weg van liefde, tot het einde.

Dat wij ons op die weg laten leiden door de woorden van Augustinus:

Heb lief en doe wat je wilt.

Als je zwijgt, zwijg uit liefde.

Als je spreekt, spreek uit liefde.

Als je iemand terechtwijst, doe het uit liefde.

Als je vergeeft, vergeef uit liefde.

Dat de liefde in ons zal groeien.

Loosdrecht, Gereformeerde Kerk
ds. Hillegonda Ploeger